

vodnjak. Potegnili so mrtvega iz njega. Ali je kaj čudnega to, če kaka bridka duša prikaže se kje, na kakem nesrečnem prostoru?!"

"Ali je vodnjak, kjer je kaj pripetilo se, vredno imenovati, da je nesrečen prostor?!" — opomnil sem — "brez vodnjakov in kalov, kaj bi bilo — zlasti v stepi? vrednejše in raji bi imenovali jih srečne prostore!"

"Vi govorite zato tako, ker poznate svoje krajine in ker mislite ná-nje. Po ljudnatih krajih, po vaši Poljski je vsaka ped zemlje poblagoslovljena in srečna, káli pa in studenci navadno rosé Božji blagoslov. Saj znamo, da tam pri studencih radi prikazujó se čudodejni obrazi. Tù je drugače: tukaj je kal vsekako potreben, ali ni vsekako dober. Mi imamo take kale, katerih voda se nikdar po ustvaritvi sveta ni zmesila z blagoslovljeno kapljo vode, ki jih nikedar ni osrečilo sv. Križa znamenje. Izkopali so te vodnjake nekedaj, časi po trideset na tistem prostoru, — izkopali so jih ozko in globoko zaničljivi narodi tam, kjer so pasli tabune, ali kjer so mudili se v kurenih, a ta prebita gnjezda še zdaj kažó štirioglatih rovov znaki. Ni še dolgo časa tega, kar so od tù umeknili se krščanski sili, in ali je kaj čudnega to, ker je ta kraj strašen, ker tù človeku o vsakem koraku pretí nevarnost, ker po stepah strahovi in vsakojake megle, da strahovi prikazuje se tam, kjer so živeli neverni ljudjé in kjer njih grehotne kostí trohné pod zemljó?!... Vi težko umejete, kako strašno in žalostno je na stepi! Uže toliko let sem preživela tukaj, a ne morem se sprijazniti s tem svetom. Marijica je (morda zato, ker je tù narodila se) srčnejša od mene. Pomladno solnce posije, stepa jame razcvitati se, Marijica pa zibne pod milo nebo in v stepi živí, kakor kaka divja golobica. Mene skrbi vjedajo zato, nepokojim se zbog nje. Ali nič žalega se ni prigodilo jej doslé, nedolžnega človeka, kakoršno je to bitje, varujó sveti duhovi; pa mnogo umnejša bi bila, da samota ni ljuba jej tako. Časi pobegne in zablodi kam, da sama ne zna, kam, — nas kateri otide le nekoliko korakov od hutora, a vidi, da je na ravnem polji in pod okroglim nebom sam, kakor da nikedar ljudi ni bilo na zemlji, pa Gospod Bog je sam sebi najpopreje ustvaril brado. To je tudi, da po divji stepi hudobni duh igra in veselí se brezi vsakojake zapreke. Gledaš, kakov cvet je to, ima steblo, listje, siní, kakor kakega zadavljenega pokojnika duša, — brezi sape, sama ob svoji moči beží po ravní; premiče se slop peska; prikaže se oblak praha, a nisi videl, kje je vstal, in zdi se ti, da vidiš široko razlite ribnike, daleke vasí, tudi mesta sè zvoniki in cerkvami! Pa to se ti prikazuje v goli stepi in pod jasnim okom zlatega solnca! Kaj je še le o večernem mraku, ali o črni noči!... Naši dečaki vsako leto, kakor ponočni vrani, pod milim nebom nočujó pri tabunih in pripovedujó o strahih, ki se jim prikazujó, o glasovih in klicih, ki jih slišijo! Ali le Marijica se nič ne bojí vsega tega. Zahaja v globine daleč tako, da bi po njih, kar pripoveda, lahko zemlji prišla do srede. Hodi na visoke mogile, kjer sedé ljudjé, okamneli po vesoljnem potopu. Gotovo ste na poti z daleč videli te mogile, ali treba je, če človek hoče priti do njih, iti po najdivjejši stepi, da se preveri, kako so visoke in velike! Takih mogil ni v vsej Ukrajini nikjer. Na njih stojé na pol vkopani moliki. Ženske in dečaki so taki, kakor bi bili živí, le štirikrat viši so od sedanjih ljudi. O njih pripovedajo, da so bili ljudje, kakor smo mi, ali da so bežali na te mogile, ki so jih bili nasuli sami, in da so po svoji veri rogali se solncu in mesecu, pa so promeničili se v mrtvi kamen! To so sami starejši Jafetovega roda ostali tù, druge ljudi pa je Božja jeza pregnala od tù — in v gorah, ki se z njimi daleč, jako daleč

nekje končava ta ravnota, zaprla jih za železna vrata, od kodar prid-jo stoprv pred koncem sveta, a takrat bodo tudi ti kameni živi ljudje zopet!"

(Dalje prihodnjič.)

Kratkočasnica.

* Neveren Tomaž. „Naj bo, mož beseda, dam ti hčer in pa 5000 goldinarjev dote. Koj po poroki izplačam ti 1000 goldinarjev, ostalo pa polagoma, kakor dolgove iztirjam.“ Ženin: „Uže velja, samo s poroko toliko časa potrpimo, da dolgove iztirjate!“

Naši dopisi.

Iz Orsove 20. marca. — Sprejmite, gospod vrednik, iz daljne tujine vest, katere namen sicer ni vzbuditi žalost v srcu mojih rojakov, ampak domovini naznaniti smrt enega njenih sinov, katerega, če ga tudi ne moremo prištevati k slavnim, smemo ga vendar prištevati k najboljim. Dné 14. t. m. umrl je tukaj dr. Leopold Mayr, rodom iz Kranja. Smelo smem trditi, da je bil ranjki najbolj priljubljena in spoštovana osoba v Orsovi, to posebno priča učinek, kojega je napravila v mestu vest o njegovi smrti, in pa njegov pogreb. Iz pridjanega lista „Ostbote“, ki izhaja tu v Orsovi, lahko posnamete resničnost moje trditve. Ranjki bil je rojen v Kranji ter se izšolal za zdravnika v Josefinišči. Leta 1866. bojeval se je s svojim graničarskim polkom proti Prusom, za katero delovanje na bojnem polji je bil posebno odlikovan. Ko je bil leta 1868. prestavljen iz Orsove v Karansebes, je bil ranjki uže v Orsovi tako priljubljen, da so ga meščani nagovarjali, da naj iz vojaške službe izstopi ter se za zmerom v Orsovi naseli. In res je kmalu tej želji ustregel ter postal prvi in najboljši zdravnik v Orsovi. 13. t. m. peljal se je po službenih opravkih v Herkulejeve toplice, kjer je bil kopeljni zdravnik. Na potu je zbolel in 14. t. m. na večer umrl. Ves čas svoje kratke bolezní je bil ranjki popolno pri zavesti ter svojo osodo dobro poznal. Na smrtni postelji je prosil, da naj se vest o njegovi smrti v domovino poroča, katero obiskati si je tako želel, a zaradi opravkov moral je odlašati, čeravno se je neizrekljivo veselil videti svoje domovino, katera je v narodnem obziru tako lepo napredovala. Naj bode s temi vrsticami njegova oporoča izvršena.

Prem 18. marca. — Novic posebnih ni. Prejpretekli teden imeli smo skoz več dni pravo kraško burjo, katera zadržala je prezgodnjo drevesno vegetacijo za nekoliko dni, kar gotovo brez dobrih nasledkov ostalo ne bode. Boljše, da je sedaj mraz, nego bil bi čez mesec dni pozneje.

Vinogradniki izvršili so do malega na brajdah letošnjo réz. Kmetovalci prav pridno izvažajo gnoj na svoje njive; tudi z oranjem se je uže pričelo. Strn se je pod snegom, kateri jo je meseca prosenca po teh krajih skoz 14 dni dobrodejno pokrival, prav dobro obdržala in ohranila; na solčnih legah je uže dobro pogнала in lepo ozelenela.

Sadno drevje kaže in obeta še precej cvetja; Bog naj bi dal, da bilo bi tudi poletu in v jeseni obilnega sadja!

Trtne uši, hvala Bogu, po teh krajih do sedaj še ni, pač pa je preteklo leto prišla bila tudi čez naše trte huda škodljivka „perenospora viticola“, katera gotovo tudi letos izostala ne bode. Še te nadloge se je